Єднаймося в Просвіті!

Галицька Просвіта

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче.
Блез Паскаль

№ 33 (295)
9 вересня 2010 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Гол. редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * Наші реквізити: Р/р 2600630015124 в Укрсоцбанку МФО 336019, код 04929075. * За зміст та достовірність інформації у рекламі відповідальність несе рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викла-дених фактів відповідальність несе автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

АКЦІЯ

ЦЕ – ЗНУЩАННЯ НАД ЛЮДЬМИ

6 вересня відбулося пікетування обласної ради й Івано-Франківської облдержадміністрації зініційоване обласною організацією НКЗУ з метою протесту проти антинародної політики правлячого режиму. Його учасники вимагали припинити пограбування українського народу підвищенням тарифів і цін на послуги й товари.

У цей день розпочалася сесія обласної ради. Пікетувальники передали депутатам звернення до Президента й Уряду з вимогою відмінити рішення про підвищення ціни на газ, що тягне цілковите зубожіння українського народу. Учасники акції тримали плакати: «Де дешевий газ за оренду української землі?», «Україна – не колонія!», «Припиніть грабувати народ!», «Не дамо вкрасти нашу історію і наших героїв!», скандували гасла: «Геть українофоба Табачника!», «Ні – збагаченню кланів олігархів!», «Зупинімо наступ на українську мову й культуру!», «Свободу не спинити!»…

«Є всі підстави стверджувати, що нинішній режим – антиукраїнський і антинародний, – наголосив у своєму зверненні співголова обласної організації НКЗУ Степан Волковецький, – адже кримську землю, згідно Харківських угод віддали за дешевий газ. Але землю віддали, а газ підвищили в ціні… Відбувається цілковита здача позицій у зовнішній політиці. Українські інтереси віддані Росії в основних сферах життя – політичній, економічній, культурно-духовній…»

«Якщо сьогодні ми не поставимо заслін цій внутрішній окупації, то Україна не матиме майбутнього. І хай нас сьогодні ще не так багато, але ми представляємо інтереси тих українців, яких залякали, зневажили, принизили, – звернувся до пікетувальників представник політичної сили «Батьківщина», члена НКЗУ, Василь Бойчук. – Вони наберуться національного духу завтра чи післязавтра і вийдуть на цей майдан обов'язково. Маємо громадянський обов'язок чинити спротив, бо інакше вже завтра українців в Україні не буде. Адже сьогодні нам переписують нашу історію. В її новій версії вже немає ні січових стрільців, ні УГА, ні ОУН, ні визвольного чину УПА, ні жертовності шістдесятників. Зникли з неї і трагічні сторінки голодоморів як геноциду української нації. То хто ж ми відтепер на цій землі? Автохтони чи люди без імені і своєї історії?..»

Промовець назвав десятки цифр, як нинішній владний режим здає Україну Росії в економічній, військово-промисловій, духовно-культурній сферах.

За вимогою пікетувальників і депутатів-членів НКЗУ – ВО «Свобода», «Батьківщина», КУН, НРУ, «Просвіта» та інших, а також посланців районного НКЗУ Снятинщини, депутати обласної ради ухвалили звернення до Президента й Уряду, в якому висловлена рішуча вимога припинити підвищення тарифів і цін на газ, комунальні послуги й товари першої необхідності, а також щодо звільнення українофоба Табачника.

Пікетування влади відбулося і 7 вересня на підтримку протестуючих у Києві, які стояли біля стін Верховної Ради під час відкриття її засідання, вимагаючи розгляду на сесії, у першу чергу, проектів законів про мораторій на підвищення цін на газ і тарифів на комунальні послуги. Учасники пікету підтримали «Відкритий лист до Президента України В. Ф. Януковича», підписаний головою Проводу НКЗУ Дмитром Павличком і відомими громадськими діячами. Вони також схвалили «Звернення до краян» співголів обласної організації НКЗУ Степана Волковецького та Дмитра Захарука з приводу наступних виборів до місцевих органів самоврядування.

(Чит. 3 стор.)

РІШЕННЯ

СКАСУВАТИ ПІДВИЩЕННЯ ЦІН НА ГАЗ

Президентові України В. Януковичу
Голові Верховної Ради України В. Литвину
Прем'єр-міністрові України М. Азарову

Ми, депутати Івано-Франківської обласної ради, від імені жителів Прикарпаття висловлюємо своє обурення рішенням Кабінету Міністрів України та Національної комісії реґулювання електроенерґетики щодо необґрунтованого збільшення цін і тарифів на природний газ для населення та суб'єктів господарювання, які виробляють теплову енерґію на 50 відсотків.

Вважаємо, що постанова Кабінету Міністрів України від 21 липня 2010 року № 616, якою зняли мораторій на підвищення цін на природний газ для установ та організацій, які фінансуються з Державного і місцевих бюджетів, для промислових споживачів та інших суб'єктів господарювання, виробників теплової енерґії, а також роздрібні ціни на природний газ для потреб населення, є такою, що не відповідає рішенню Ради національної безпеки і оборони «Про невідкладні заходи з посилення фінансово-бюджетної дисципліни та мінімізації неґативного впливу світової фінансової кризи на економіку України». Вона не має жодного економічного обґрунтування і фактично призведе до ще більшого зубожіння народу України, поставивши його на межу виживання.

Постанови Національної комісії реґулювання електроенерґетики від 13 липня 2010 року № 812 та № 813 грубо порушують Закон України «Про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік» і не відповідають суті основних антикризових заходів та пріоритетам соціально-економічної політики на 2010 рік, визначених Верховною Радою України.

50-відсоткове підвищення ціни на газ із 1 серпня 2010 року, як лакмусовий папірець, показало політику подвійних стандартів, яку веде Уряд: багатим – збільшення статків, бідним – подальше зубожіння. Адже газ подорожчає лише для простих українців, але аж ніяк не для приватних власників великих підприємств.

В умовах нинішньої економічної розрухи, безробіття, соціальної незахищеності підвищувати ціну на газ на 50 відсотків – це злочин проти українців, більшість з яких уже й так ледь животіє. І не слід прикриватися вимогою Міжнародного валютного фонду підвищити ціну на газ в обмін на чергову позику. Адже й ця позика не допоможе розв'язати проблем, які виникли в українській економіці.

Ми вкотре переконалися у фальшивості мотивів Харківських угод, нібито внаслідок яких (продовження до 2042 р. терміну оренди Чорноморського флоту) ціна на російський газ не тільки не зростатиме, а й знижуватиметься.

Народ України цинічно обкрадають, адже держава добуває достатньо газу для потреб комунального сектора і населення. Чому за свій газ платимо, як за російський, фактично дотуючи Росію?

Висловлюємо категоричне несприйняття і заперечення стосовно підняття пенсійного віку жінкам з 55 до 60 років та істотного збільшення терміну страхового пенсійного стажу.

Рішуче заперечуємо проект Податкового кодексу авторства Азарова–Тігіпка, що веде до свідомого знищення дрібного підприємництва, малого і середнього бізнесу та спрямований виключно на створення несприятливих умов для ведення підприємницької діяльності, має виражено фіскально-репресивний характер, стимулює перетікання леґального капіталу й обороту в «тінь».

Ми вимагаємо:

скасування постанови Кабінету Міністрів України від 21 липня 2010 року № 616;

скасування постанов Національної комісії реґулювання електроенерґетики від 13 липня 2010 року № 812 і № 813;

встановлення мораторію на підвищення роздрібних цін на природний газ для населення, установ та організацій, що фінансуються з Державного і місцевих бюджетів, для суб'єктів господарювання, які виробляють теплову енерґію, а також негайного перегляду збільшення пенсійного віку для жінок та страхового стажу;

відхилення проекту нового Податкового кодексу.

Ухвалено на сороковій сесії
Івано-Франківської обласної ради
п'ятого демократичного скликання
6 вересня 2010 року

ГЕТЬ ТАБАЧНИКА!

Президентові України В. Януковичу
Голові Верховної Ради України В. Литвину
Прем'єр-міністрові України М. Азарову
Генеральному прокуророві України О. Медведьку
Народним депутатам України
від Івано-Франківської області

Ми, депутати Івано-Франківської обласної ради, знову звертаємо увагу влади й суспільства на неприпустимі дії та висловлювання міністра освіти України Дмитра Табачника й вимагаємо негайної відставки особи, яка є відверто ворожою до української нації та не має морального права керувати українським шкільництвом.

Те, що Кабінет Міністрів України не реаґує на неодноразові звернення та заяви як депутатів, так і громадськості, а Верховна Рада України неспроможна проголосувати відставку міністра-українофоба, тільки додає йому зухвалості.

Як «вовк в овечій шкурі», поводиться Дмитро Табачник на освітянській ниві. Переписуючи підручники історії, применшуючи значення історичних подій та діячів минулих епох, відновлюючи сталінсько-брежнєвські стереотипи, він намагається знову прищепити нашим дітям та молоді комплекси меншовартості та яничарства. З його ініціативи «непотрібним» виявився Центр сприяння освіті рідною мовою, не складають іспит з української мови здобувачі вчених ступенів, на реґіональному рівні скорочується кількість уроків, шкіл і класів з українською мовою навчання. Повертається викладання російською мовою у вищі школи. Перелік подібних «нововведень», які зводяться до зневажання української нації, можна продовжити. Безкарність міністра-реґіонала заохочує його до нових дій, які не можна назвати інакше як антиукраїнськими.

Вершиною цинізму стало чергове «одкровення» міністра у День знань. Саме першого вересня Табачник заявив газеті «Арґументи і факти в Україні», що «визначення голодомору як геноциду українського народу є вигадками закордонних істориків»… Були, мовляв, окремі «голодівки» у 1932–1933 та 1946–1947 роках, таке собі «політичне руйнування селянства як соціального прошарку», – з нахабством заявляє цей горе-міністр, якого давно вже час зупинити і притягти до кримінальної відповідальності за неодноразове порушення ст. 2 Закону України «Про голодомор 1932–1933 років в Україні», де публічне заперечення голодомору визнано наругою над пам'яттю мільйонів жертв та приниженням гідності Українського народу.

Держчиновник Табачник фактично не лише іґнорує, а свідомо порушує Закон, протиправно покриваючи злочин і виправдовуючи злочинців, які знищували нашу націю, наш етнос у найжахливіший спосіб – голодом, який для табачників «не є геноцидом».

Вважаємо неможливою присутність в ешелонах влади людей з таким мисленням. Застерігаємо щодо шкоди, якої вони завдають як консолідації суспільства, так і міжнародному іміджу держави, яку принижують та ганьблять.

Підтримуючи громадську ініціативу «Оновлення країни», переконані, що Ґенеральна прокуратура України зобов'язана вжити рішучих заходів та припинити шабаш, влаштований над пам'яттю мільйонів невинно закатованих українців.

Вимагаємо знову внести на розгляд сесії Верховної Ради України постанову про усунення Табачника з посади міністра освіти.

Доручаємо народним депутатам від Івано-Франківщини оприлюднити наше звернення у Верховній Раді України.

Ухвалено на сороковій сесії
Івано-Франківської обласної ради
п'ятого демократичного скликання
6 вересня 2010 року

НЕЮВІЛЕЙНІ РОЗДУМИ

ВАЛЕРІЯ НОВОДВОРСЬКА: КРАЇНА, ЯКА НЕ ВИЗНАЄ СВОЄЇ МОВИ, НЕ Є ДЕРЖАВОЮ...

Відома російська громадсько-політична діячка, публіцист і справжній демократ Валерія Новодворська відзначила ювілей. Вона роздумує і переживає не лише за Росію, а й за Україну та українців, чого так бракує більшості, здавалося б, наших політиків.

Нічим хорошим, на жаль, поділитися не можу. Хоча ні, хороше є. Не у нас, а по той бік тину. У Грузії, наприклад, усе чудово. Вони правильно вибрали дорогу й досить консолідовано нею ідуть. Партія Михайла Саакашвілі знову виграла вибори, а це означає – є мандат народу на продовження реформ і вступ до НАТО, втім, там позиція така, що Саакашвілі говорить: «Давайте вступимо в НАТО в середу», а грузини йому: «Ні, краще у вівторок!»

І корупцію вивели, і країна – суцільний будмайдан, і працювати навчилися, і на університети жертвують, і армію чудово оснастили. Молодці! Задовольняються своїм невеликим достатком, кажуть, що краще будуть жити на волі, ніж подавати білим панам на пляжі шашлики й танцювати перед ними лезгинку. Якщо б Звіад Гамсахурдіа це побачив, заплакав би від щастя: це та нація, про яку він мріяв.

Зізнаюся, я не думала, що Грузія так жваво піде вперед, адже не вміли працювати, лежали на сонечку, жили тільки за рахунок курортів, корупція була нечувана, а зараз – будь-ласка, розвиваються. Абхазія невдовзі попроситься назад, тому що дуже великий контраст між тим, що мають грузини, і тим, що є у них.

В Естонії була. Теж молодці – в січні в зону євро вступають. Хоча ресурсів у людей жодних, орати-сіяти ніде, суцільне болото. Населення – мільйон триста тисяч. З корисних копалин тільки сланець. А як живуть! Звичайно, ще не як Фінляндія і Швеція, але працюють, не покладаючи рук. Це вже Європа. Останній вагон, а все-таки європейський. Там мінімальна пенсія – 500 євро. А в Росії все дуже похмуро. Мені здається, ми вже не виберемося.

Чим я зараз займаюся? Пишу статті туди, де ще друкують. У телевізорі на мене давно заборона. Відсвяткувала ювілей. Тільки «МК» дозволив собі взяти в мене інтерв'ю, і «Ехо Москви» привітало, що вже дивно. Закликаю росіян боротися, працювати, але багато вже не хочуть, тому що вважають країну втраченою. І поки що вони мають рацію.

Знаю, у вас всі обговорюють, чи потрібна Україні друга державна мова. Не потрібна! Ба більше – смертельно небезпечна. І справа не в лінгвістиці. Немає нічого поганого в тому, щоб читати Достоєвського в оригіналі, але до вас прийде аж ніяк не Достоєвський. До вас прийде непорушна істина, що українцям не потрібна своя національна мова, не треба її вчити й знати. Країна, яка не визнає своєї мови, не є державою.

Немає жодного грузина, який не знав би грузинської, там навіть росіяни її вивчили, хоч їх ніхто не змушував. Немає жодного литовця, який не знав би литовську. Жодного латиша, жодного естонця, жодного француза. ...А з Україною що відбувається?

Ви – не Швейцарія, де ліворуч – ретороманський діалект, праворуч – французький, німецький та італійський. Тому що ні Італія, ні Франція, ні Німеччина, ні тим більше неіснуючі в природі ретороманці не збираються Швейцарію захоплювати. Для неї мова – це питання історичних спогадів. Приємних. А для України – питання існування. Мовою вас доб'ють. Разом із нею прийде Росія. Остаточно й безповоротно.

Буде те ж, що сталося в Білорусі, яка не дорожила ні своїм прапором, ні історією, ні мовою. Це я знаю абсолютно точно, оскільки народилася в Барановичах, де жили бабуся з дідусем. Там на все місто заради дітей з військового містечка була одна російська школа – сьома. І мене рановранці піднімали, возили туди на саночках, хоча п'ята школа, білоруська, була за два кроки від будинку. Вважалося, нема чого дитині мову перекручувати. Всі намагалися пролізти в цю школу, тільки щоб не вчити білоруську, вона була найгіршим покаранням... Невже й ви таке допустите?

А. Ш.

ВІДВЕРТО

Такими словами розпочиналося моє звернення до святочної громади Снятинщини, снятинчан, гостей із Польщі та Англії, духовенства та очільників міста Снятина і Снятинського району в День Незалежності.

ОБКРАДЕНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Виникає запитання: «Чому незалежність України обкрадена?»

Відповідь перша. Та тому вона обкрадена, що до влади в Україні прийшли люди, більшість з яких не мають жодного стосунку до здобуття українським народом і українською нацією незалежності й побудови Української держави. Бо вони були противниками незалежності на початку 90-их років і всілякими методами протидіяли українським патріотам, щоб, бува, не втратити дармову годівничку, змонтовану комуністично-тоталітарним режимом на жилавому хребті українського народу... Та невблаганне колесо історії котилося вперед і, бачачи неминучий крах, на конструкції, халтурно змонтованій на брехні і крові, під назвою СРСР, ці спритники поспішили якнайшвидше захопити ключові позиції в новобудові Української незалежної держави і вже як «інженери» з досвідом почали проектувати життєво важливі комунікації на свій чи-то пак під свій злодійський лад і апетит, тим самим усунувши від державотворення безкорисливих українських патріотів, а взявши до себе на службу лише тих, хто здатен на лакейство і зраду й має неабиякий апетит на халяву поживитись за рахунок щирої української нації і так же щиренько паскудити з високих владних щаблів на голови довірливих братів.

Відповідь друга. Безнаказане зло, заподіяне нації, в тому числі українській, породжує інше зло. Відчувши свою безнаказаність «інженери-конструктори» почали ліпити з українців люмпенів, впроваджуючи в українську освіту методику навчання, притаманну окупаційним режимам, зокрема, у вивченні історії, культури, мови та літератури, не кажучи про організацію дозвілля та позашкільне виховання молоді, що безумовно призведе до остаточного занепаду української нації.

Відповідь третя. В економічній сфері нова влада взялась демагогічно наголошувати про свою налаштованість творити нове економічне життя в Україні. Нам, українцям, на позичені мільярди (взамін на волю, свободу слова і дій) хочуть збудувати позолочену клітку, підкреслюю: позолочену – імітовану під золото клітку (золото собі заберуть). Укинуть до клітки ще не цілком обгризену кістку і скажуть уже не нашою солов'їною мовою: «Жируйте, хахли!» А для певності, щоб, бува, хто не втік із клітки, покладуть залогу на кшталт Чорноморського флоту Росії і спецслужб ФСБ, щоб ми в позолоченій клітці добре працювали й відробляли розкрадені борги Міжнародного валютного фонду.

Відповідь четверта (на цей раз поки що передзаключна). Нас, покутян снятинщини, хотіли обікрасти представники влади проігнорувавши наше право як громадських організацій брати участь в оргкомітеті з підготовки святкування Дня Незалежності рідної держави, привласнивши його виключно собі. Та завдяки нашій активності крадіжка не вдалась, хоча все-таки цензурі від Снятинської районної виконавчої влади вдалося вкрасти з відеоматеріалу виступи голови Снятинського районного Народного Комітету захисту України та члена комітету від ВО «Свобода» Ігоря Аронця.

І на завершення: «Нічого не вдієш, брате, сам проти влади, яка любить красти. Щоб не бути обкраденим, вступай в ряди Народного Комітету захисту України, бо керманичі держави, хоч і чистять вихлопні труби нової-застарілої моделі авта під назвою «Шовіністична Росія», якою рулять а-ля Путін–Медведєв, весь нагар поки що виплюнули у Севастопольській бухті та на економічно-стратегічних галузях промисловості України. Залишилась ще наша матінка-земля до решти не розкрадена».

Василь ШИЯН,
голова Снятинської районної організації Народного Комітету захисту України

ПЕРЕСТОРОГА

ВОНИ ЧИ МИ?

Вони мають гроші. Грубі гроші. Коли врізала дуба Їхня кривава годувальниця – народожерна імперія XX століття, – Вони кинулися... рятувати свою годувальницю? О, ні, вони кинулися «прихватизувати» народне добро. Своя сорочка, як не є, ближча до тіла. Та й минувшина підкидала Їм добре гасло: «Грабуй награбоване!» А годувальниця? Хай іде к свиням собачим, коли випустила з рук награбоване.

Правда, не все було гладко. Вони мали суперників. Суперники теж хотіли урвати шматок пирога. Але суперники були наївні, простакуваті, не знали, як тримати і не пускати з рук награбоване. А Вони знали. До такої тонкої справи, як «прихватизація» Вони залучали «своїх хлопців». Імперія ж усю свою чорну роботу не могла робити без помочі уркачів, злодіїв, убивць. І цього добра вона лишила Їм у спадок по саму зав'язку. Ця спадщина імперії дуже Їм стала у пригоді. Стане котрий суперник піднімати голову, Вони його і присадять. Зразу залякають, порадять по-доброму зійти з дороги. Зійде – добре, не зійде – вдадуться до «мокрухи». Недурно ж вони вчилися у «батька і вчителя всіх народів». У чім, у чім, а в «мокрих» ділах батько був дока. Ще й прислів'ячко лишив своїм учням: «Есть человек – есть проблема. Нет человека – нет проблемы». Вони це прислів'я добре затямили. Дивись, і справді, у Них не стало проблем.

Отак Вони забагатіли. Дуже забагатіли. Але багатства Їм мало. Для повного щастя Їм ще треба влади. На той час, воскресла, хоч і не така пишна, як перед тим, їхня колишня годувальниця – царство брехні та зла. Воскреснути – воскресла, але Ми, як були, так і лишилися самі собою, бо Нам з імперією не по дорозі.

Але Вони думали інакше. Годувальниця ж Їхня, як не є. Може допомогти Їм здобути владу, яка була на той час у Наших руках.

Бо Ми вийшли на майдани і без грошей здобули владу. Вперше за яких триста з гаком літ.

Їм це дуже не сподобалось. А надто не сподобалось це Їхній годувальниці. І вона пустилася на всі способи, не спиняючись ні перед чим, щоб Вони – її годованці – перебрали від Нас владу. І Вони її перебрали. Не назавжди, а на якийсь час. Але Їм на якийсь час мало. Їм хочеться, щоб назавжди. І Вони й собі пускаються на всі способи, не спиняючись ні перед чим, аби влада лишилася в Їхніх руках навічно, щоб грабунку не було кінця.

Що ж до Нас, то Вони церемонитися не збираються. Науку свого вчителя Вони затямили добре: «Есть человек – есть проблема. Нет человека – нет проблемы».

І це стосується всіх Нас. Ми всі для Них – проблема, дарма що Ми не маємо ні влади, ні грошей.

Зате Ми маємо те, чого Вони не мають: ми маємо Слово Правди.

Вони ж правди ой як не люблять. Вони знайшли напівбожевільного фанатика-ненависника й поставили його вчити Наших дітей, щоб учив їх Неправди, щоб те, що біле, звав чорним, а те, що чорне, – білим.

А що Ми не хочемо бачити своїх дітей зрячими сліпцями, то мусимо ставати з Ними до бою.

І цей бій уже йде. На одному боці – Вони, на іншому – Ми.

Вони мають гроші, грубі гроші, Вони мають владу. В Їхній владі сотні, коли не тисячі, колишніх стукачів КҐБ, колишніх каґебістів, колишніх високих цабе, колишніх катів. У Їхній владі десятки загреб-хабарників, умочених у мокрі діла – убивства, отруєння. Їхню владу підтримує кривавe царство, засилає на поміч Їм політкомісарапопа, який їздить по Наших городах і селах і закликає Нас стати вічними рабами Імперії Неволі та Брехні. Їхній владі служать за гроші десятки й сотні продажних писак, готових паплюжити Правду й ширити Неправду. Їхній владі служать за гроші найбрудніші майстри «мокрих діл». До Їхньої влади переходять, знову-таки за гроші, безхребетні хамелеони, які вдавали Наших друзів, а в душі були продажними курвами. Під Їхньою рукою тисячі озброєних «блюстителів порядку», різні «Беркути», «Альфи» тощо, готові сповняти найгидкіші доручення своїх зверхників.

Ми ж нічого того не маємо.

Єдине, що Ми маємо – це Слово Правди, і з ним виходимо на бій.

То хто візьме гору в цьому бою?

Брехня чи Правда?

Вони чи Ми?

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

ПРЯМА МОВА

ЩОБ НЕ БУЛО ЗАПІЗНО

Про недавні події навколо України – Харківські угоди, заперечення голодомору, зневагу героїв українського народу, знецінення нашої мови, грубі порушення людських і громадянських прав, обмеження свободи слова, застрашування студентів, журналістів, втручання в освіту і релігію – багато написано, а ще більше обговорено. Москальська неприхована історична імперіалістична натура не втихомирилась. Від самого початку утворення незалежної Української держави вона гартувала прихованих хижаків, а в останні роки стала більш нахабною, безликою і навальною. Ми не проти миролюбних росіян, але проти москалів – хижаків на зразок Путіна–Медведєва, які не можуть жити за відсутності імперії та насильства. Вони (москалі) знайшли собі лакеїв-малоросів на території України зразка Януковича, Табачника, Грищенка, які виконують їхні доручення.

Тяжкі роки поневолення в Україні були у свій час мобілізуючим чинником для українців у діаспорі. Вона завжди боролася за Україну й бореться проти режиму в Україні.

Водночас звертаємось до патріотичного населення в Україні. Найтяжчі національні гріхи нашого народу впродовж століть, які тримали нас у поневоленому стані й служили нашим ворогам, – це брак єдності, цілеспрямованості, отаманщина й безліч зрадників. Сьогоднішній стан на користь Москви до великої міри своєю незгодою влаштували й патріотичні українці.

Просимо вас припинити наклепи одне на одного, пристрасті й провокації. Тих, які проповідують ксенофобські екстремістські лозунґи і користуються особистими наклепами, зараховуватимемо до ворогів і з ними не триматимемо контактів чи дружніх стосунків. Україна для нас – понад усе, понад дружбу й понад вигоди. Їй обіцяємо допомогу, а ворогам України оголошуємо війну!

А всі ті, хто ознайомлені або повинні бути ознайомлені з політичною кон'юнктурою Януковича, Грищенка, Табачника і їм подібними і сприймають цей державний переворот мовчазно, – вороги українського народу і його державності. Тому тут треба буде визначитися. Щоби не було запізно!

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ,
голова Світового Конґресу українців

ПРИЗНАЧЕННЯ

МУЗЕЙ У КНЯГИНИЧАХ ЗАПРАЦЮВАВ

Відділ Музею визвольної боротьби ім. С. Бандери в Княгиничах отримав керівника. Ним став краєзнавець, дослідник нашої минувшини Ярослав Григорович Бурак, який досі працював на громадських засадах, а тепер працюватиме на професійній основі.

Музей «Конспіративна квартира Романа Шухевича у Княгиничах» відкрили у с. Княгиничі Рогатинського району 30 червня 2007 р. до 100-річчя видатного українського військово-політичного діяча, Головнокомандувача УПА – генерал-хорунжого Романа Шухевича. Фінансування музею здійснюватиметься за підтримки Івано-Франківської облдержадміністрації та обласної ради.

Криївку «Короленко» організувала провідна членкиня ОУН, керівниця УЧХ Катерина Зарицька. Квартира була в будинку, де мешкав сільський голова, а за сто метрів від неї розташовувався ґарнізон винищувачів НКВС.

Музей облаштований у будинку, де в буремні 1946–1947 рр. була підпільна конспіративна «хата» Романа Шухевича під умовною назвою «Короленко».

Ініціатором та координатором створення музею був Любомир Полюга. Проект реставрації виконали науковці кафедри реставрації та реконструкції архітектурних комплексів Національного університету «Львівська політехніка». Створювати музей активно допомагали мешканці й вихідці з сіл Княгиничі та Загір'я.

В експозиції – матеріали, які висвітлюють життя і діяльність Р. Шухевича, боротьбу УПА, особисті речі Головнокомандувача та його побратимів-політв'язнів. Інтер'єр помешкання відображає побут 1946–1947 рр.

А. Ч.

ЗВЕРНЕННЯ

ПЕРЕМОГТИ,

АБИ СТАТИ ВІЛЬНИМИ ГОСПОДАРЯМИ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Дорогі краяни!

Уже вкотре ми стоїмо перед вибором: бути чи не бути українцям вільними на своїй землі.

З прикрістю мусимо констатувати, що владу в Україні захопила п'ята колона московитів. Нехтуючи Конституцією, законами, нашими інтересами, ображаючи нашу людську й національну гідність, режим Януковича–Азарова–Табачника задовольняє ненаситні апетити російського імперського шовінізму: віддає сусідам нашу українську землю, інформаційний простір, найважливіші галузі економіки, до російських стандартів доведена школа, за російськими критеріями переробляється наша історія, Янукович та його режим заперечують факт голодомору, роль ОУН–УПА у визвольній боротьбі, ставлять пам'ятники катам українського народу, зневажають наших славних героїв. Кремлівські правителі разом зі своїми прислужниками роблять усе, щоб Україна стала якщо не провінцією російської неоімперії, то її сателітом, в котрому над українцями панували б зайди-окупанти.

Багато виборців спокусилися обіцянками заможнішого життя, щойно команда Януковича–Азарова–Табачника прийде до влади. Натомість – різке зростання цін на продукти харчування, на газ, підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги. Економічна і соціальна політика Президента, Уряду, продажних депутатів Верховної Ради спрямована на збагачення купки олігархів, зубожіння і вимирання українців.

Янукович–Азаров–Табачник захопили всю вертикаль влади: законодавчу, виконавчу, судову. Вони володіють засобами масової інформації. Залишився останній форпост – місцеве самоврядування. В нашому краї воно також вражене угодовством і зрадництвом. Нинішні депутати зганьбили честь Івано-Франківської обласної ради, фактично підтримавши на прохання Вишиванюка здачу Севастополя Росії.

Наближаються вибори до місцевих рад. Голова обласної адміністрації Януковича–Азарова–Табачника заздалегідь заявив, що вони будуть особливо брудними і внаслідок цього до влади прийдуть злодійчуки. Не даймо йому зробити виборчу кампанію брудною. Не даймо провести в ради злодійчуків. Не пропустімо в ради злодіїв. Пам'ятаймо: серед виборців Прикарпаття виявилося лише сім відсотків наївних, які повірили в популістську демагогію реґіоналів. Сьогодні й вони розчаровані діями режиму. На що він може покладатися? Як на практиці виглядає брудна кампанія, обіцяна головою обласної адміністрації Януковича–Азарова–Табачника? Підкуп обіцянками посад, сприяння в бізнесі та інших благах, вирішення проблем; залякування втратою посад, переслідуваннями, якщо той чи інший посадовець не піде в депутати від Партії реґіонів та інших, які заплямували себе співпрацею з нею. Як цьому протистояти? Не обирати залежних людей. Не обирати схильних до зради. А ще пам'ятаймо, завдяки яким лжепатріотам, нізакогам і противісхам Янукович набрав тих кілька відсотків, що дали йому разом з іншими представниками п'ятої колони московитів захопити владу.

Поправки до закону про вибори місцевих рад створюють умови для розмивання електорального поля опозиції. Не даймо себе одурити ні Тігіпковим «сильним» з команди Януковича–Азарова–Табачника, ні прихильникам Яценюка, якого реґіонал Чечетов назвав наступником Януковича. Обираймо людей перевірених, чесних патріотів. Викриваймо кожен випадок порушення законів, правил моралі. Добре приглядаймося до членів виборчих комісій.

Наші вороги розраховують на політичну втому, на те, що багато з нас розчаровані й не підуть на вибори. Не даймо, аби нашими голосами скористалися інші. Не забуваймо, що місцеві ради встановлюють тарифи на житлово-комунальні послуги, впливають на споживчі ціни, на все життя. Наша обласна рада першого демократичного і кількох наступних скликань активно впливала на загальноукраїнську політику. Оберімо патріотів, здатних відновити цю державницьку традицію.

Дорогі краяни! Не злегковажмо загрозою, не даймо погубити Україну, не даймо Росії проковтнути її. Бо тоді наші сини будуть змушені воювати проти волелюбного чеченського народу, а чужинецький чобіт топтатиме нашу землю. Не забуваймо, скільки невинних жертв склала Україна тому, що не мала своєї держави, які ріки крові пролила, аби її здобути.

Нащадки великого короля Данила, Степана Бандери, Романа Шухевича! Будьмо гідні своїх великих предків! Створімо у кожному місті, в кожному селі, в кожному колективі, в кожній родині дух, що забезпечив би перемогу українства, нетерпимість до ворогів Нації, до запроданців і зрадників.

Будьмо єдині в творенні майбутнього нашим дітям і онукам, нашій улюбленій, тяжко вистражданій Україні.

З нами Бог, бо наша справа благородна. З Господньою допомогою ми переможемо.

Слава Україні!

За дорученням Івано-Франківської обласної організації Народного Комітету захисту України співголови

Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Дмитро ЗАХАРУК

СЕСІЯ РАДИ

ПЕРСПЕКТИВА НА ЗАВТРА

На 40-ій сесії обласної ради депутати проголосували за укладення угоди з Кабінетом Міністрів України щодо реґіонального розвитку Івано-Франківщини на 2011–2015 роки.

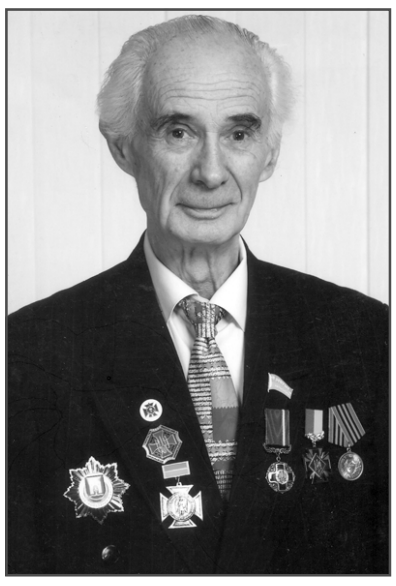
Проект цього документа під час розгляду його у постійних комісіях, на засіданні президії ради та на дні депутата не сприймала частина депутатів. Ця тенденція простежувалася також у сесійній залі. Заступник голови облдержадміністрації Ігор Зварич запевняв, що в разі виконання угоди буде вирішено чимало важливих проблем – зокрема, реструктуризований промисловий комплекс, підвищена екологічна безпека краю, прокладені нові автомаґістралі тощо. Однак лідер фракції БЮТ Юрій Романюк мав на це свою думку: «Ми розцінюємо угоду як суто пі-ар-акцію напередодні місцевих виборів. Більшість заходів будуть здійснені за кошти з місцевих бюджетів, а не з державної скарбниці. Крім того, в цьому документі нічого не сказано про ліквідацію наслідків цьогорічного паводку... Побачите, Уряд Азарова не дасть області жодної гривні. Надія тільки на те, що цей Уряд буде змінений у найближчі роки». Трохи м'якше висловився про угоду нашоукраїнець Руслам Марцінків, зауваживши, що «не треба казати, що це якийсь прорив чи проґрес». Але більшістю голосів документ ухвалили.

Депутати затвердили звіт щодо виконання обласного бюджету за перше півріччя, уточнили деякі видатки на нагальні соціальні потреби, затвердили низку обласних програм, серед яких і програму приватизації на 2010 рік, що не вдалося зробити на попередніх сесіях, а також визначили кількість депутатів обласної, районних і міських рад наступного скликання. До обласної ради обиратимуть 114 депутатів.

А у зверненні до Президента, Голови Верховної Ради і Прем'єр-міністра України депутати висловили своє обурення з приводу рішень Кабміну та НКРЕ стосовно необґрунтованого збільшення на 50 відсотків цін і тарифів на природний газ для населення та суб'єктів господарювання, які виробляють теплову енерґію. А в другому зверненні йдеться про неприпустимі дії та висловлювання міністра освіти України Дмитра Табачника з «вимогою негайної відставки особи, яка є відверто ворожою до української нації і не має морального права керувати українським шкільництвом».

К. М.

ДОЛЯ

Колишній малолітній політв'язень Михайло Бунь наближав свободу, допомагаючи українським повстанцям і рубаючи каміння в шахтах Казахстану. Проголошення Акту Незалежності 24 серпня 1991 року наш земляк із Угорників, що поблизу Івано-Франківська, Михайло Бунь, свого часу ув'язнений за зв'язки з УПА, сприйняв не як «несподіванку», а як закономірність. Адже мільйони його попередників, сучасників і послідовників віддали за свободу й державність народу свої найкращі роки, а то й життя. Пан Михайло за свої понівечені в «соцтаборі» роки не шкодує і в нинішній політичній ситуації радить не розчаровуватися, а довершити справу звільнення. У ці дні Михайлові Буню виповнилося 78 років. Наша з ним розмова – про його власну дорогу до свободи як частину шляху нації.

В ШІСТНАДЦЯТЬ ЮНАЦЬКИХ ЛІТ...

Пане Михайле, чому ваші сучасники так уперто хотіли самостійності й соборності?

У 1917–1920 роках розпалися імперії, і наші західні народи-сусіди – Польща, Угорщина, Чехія, Литва – здобули свободу й збудували власні держави. Українці ж виявилися розділеними між двома державами, але плекали дух свободи. В Галичині діяли громадські рухи, «Просвіта», жіночі й дитячі організації – Союз українок, «Пласт», «Луг», «Січ». Моя мати і всі в нашому селі, як і в інших галицьких селах, були вихована в дусі свободи. Коли 1939 року прийшла радянська влада, то українські організації й видавництва були закриті, були розстріляні й заслані в Сибір сотні тисяч людей. У 1944 році, коли совіти вдруге зайняли Західну Україну, то одні взяли зброю і пішли в ліс, інші – допомагали повстанцям. Я був ще малий, але всіма силами також намагався допомогти. Навіть був у боївці Василя Седляка на Вовчинецькій горі, де і знаходився бункер. Та оскільки мені було лише шістнадцять, старші наказали: повертайся додому, леґалізуйся і йди в школу. Україні потрібні освічені патріоти.

А як ви опинилися за ґратами?

Після леґалізації почав ходити в школу. Але й далі розмовляв з однолітками про Україну, про потребу боротьби за волю, за свою державу, розповсюджував листівки. Як мені потім стало відомо під час слідства, мене видав мій друг Микола Ухов, з яким сиділи за однією партою. Я йому багато що розповідав, давав читати листівки. А сам він з родиною у 47-му, рятуючись від голоду, прибув до нас із Кам'янця-Подільського. Коли нам запропонували вступати в комсомол, він мене питав: «Міша, що будемо робити?» Я сказав: «Я, Колю, в комсомол не піду». А він пішов та ще й став секретарем комсомольської організації. І мене здав.

Якось у січні 1949-го на уроці біології вчителька викликала мене до дошки відповідати урок. Раптом заходить завуч Павло Григорович Обридьба, східняк, старенький такий, невисокий, хороший учитель. І каже: «Станіславо Михайлівно, Буня викликає директор». А перед цим двох дівчат із десятого класу арештували, я з ними був трохи пов'язаний. Подумав, може, вони зізналися. Коли вийшов із класу, то побачив, що внизу біля сходів стоїть чоловік у цивільному пальто, під яким – воєнний кітель з голубою окантовкою. Він спитав мене: «Ви Бунь Міхаіл Фьодоровіч? Тут больше нєт такіх, как ви?» «Ні, – кажу, – більше немає». Він поцікавився, хто б міг забрати й занести додому мій портфель. Я сказав, що сусідка, Марія Стефанишин. Тоді він послав завуча, щоб принесли мою куртку. Ми вийшли зі школи, пройшли п'ятдесят метрів і опинилися перед машиною «студебекер», що стояла впритул до будинку. Нагорі сиділо з дванадцятеро солдат. Енкаведист підвів мене до машини й каже: «Ну, бандьора, тєпєр поєдєм к тєбє домой і ти покажеш лістовкі і оружіє, котороє ти показивал Ухову». Поклали мене пластом у кузові. Під'їхали до краю села. Тоді взяли в кабіну, бо не знали, куди далі їхати.

Про що Ви думали, коли вас везли селом?

Я знав, що вже не вирвуся. Для мене найголовнішим було нікого не видати і якнайшвидше перебратися звідси, щоб мене вивезли. Щоб не повторилося те, що було в 1941 році, коли всіх в'язнів перед відступом радянської влади постріляли. Мені пощастило, що я потрапив не в районний НКВС, а в міський. Бо якби в районний – їх би цікавило, що діється в селі. А я ж і листівки роздавав, і їсти повстанцям носив, й інформацію для них збирав.

Приїхали до мого дому – мами саме не було. А ми жили вдвох (батько загинув як боєць Червоної армії на кордоні з Німеччиною). Я ще й по 40 рублів за нього одержував і дещо з американської допомоги. Посадили мене серед хати – шукають і нічого не знаходять. Пообдивали стіни, зірвали підлогу, поваляли загату. Зляться, давай мене бити! Посадили в машину повезли в НКВС. Спершу п'ять днів тримали в кабінеті. Не давали не те що лягти, а й сісти. А вночі – допити. Катівні я не бачив, били в кабінеті. Потому зробили очну ставку. Привезли того Колю Ухова, переляканого. Він на очній ставці кричав мені: «Ти хотів мене в болото затягти, а я ж був піонером, тепер комсомолець!» Тоді привезли Климця з сьомого класу, а той з переляку ще більше наговорив. Тоді сказали, що викличуть на очну ставку мою маму. То було для мене найстрашніше. І я за ніч склав леґенду, як воно нібито було. Уранці розповів, що «ввечері йшов зі школи, а в селі були бандерівці й вони дали мені листівку, аби я передав східнякам, які через голод переїхали з Вінниччини». Вони як почули цю леґенду – зраділи. Слідчий пішов у прокуратуру, оформив ордер на арешт, і мене відправили в підвал. Увесь підвал – тюрма КҐБ. Там тримали тільки політичних.

Жодних нар. Цементна підлога. Кожен мав якусь одежину, куртку чи пальто, стелив, і всі лежали в два ряди валетом, як оселедці, поверталися по черзі... Моя справа була нескладна. Лейтенант Шмаков дав мені підтвердити протокол. Потому був суд (30 квітня 1949 року). Пригадую, що головою військового трибуналу був підполковник Федотьєв, і ще були два засідателі – Абрамов і Абрамович, старшина Савельєв і адвокат Жмур зі Східної України. Я весь час думав – скільки ж мені дадуть? Я ж пацан, батько загинув. Може, років 10? А вони – 25!

...У Казахстан на рудники нас везли потягом три тижні, у телячих вагонах. Уночі везуть, удень відстоюють у тупиках. Назвали місце призначення – Джезказган. Коли приїхали, я такий був голодний, що поміняв майже нові чоботи на півбуханки хліба. Хліб з'їв і смаку не відчув, і чобіт не стало.

Перший рік я працював на поверхні, бо ще не мав 18 років. Але то теж було не золото – треба було рити траншеї в піску й камені, у 30-градусний мороз, в буран, а вдягнені ми були слабенько. По настанню повноліття бриґадир мене спитав, ким я хочу бути – бурильником, насипщиком чи відкатчиком? Я вибрав тягати вагонетки. Місяць покатав вагонетку – потому вона мене катала, вже сил не було. Мене перекинули на овочесховище військової частини. Ми там сортували капусту, картоплю, моркву. Поїв хоч сирого. Потому – знову в шахти. Згодом працював пробником – уже ні вагонетки не котить, ні лантухи не тягать, а в мішечки брати проби копалин.

У таборі були різні люди. Зі мною сидів Олександр Зонін, ленінґрадський поет, чоловік Віри Кетлінської, знаменитої в СРСР письменниці, яка написала роман «Одетые камнем». Ще був у нашій бриґаді Євгеній Кременецький, кореспондент «Красного знамени» по Далекому Сходу. До речі, релігійні свята в таборі святкували ми – свої, євреї – свої, мусульмани – свої. Був у нашому таборі й бунт, коли піднялося повстання в Кінґірі, а це від нас усього за 10 кілометрів. П'ять днів у таборі не було жодного начальства.

Після смерті Сталіна з мене суд зняв 16 років. А 848 днів я заробив заліками. Вважалося, що я вже 9 років відсидів. Приїхав додому – як на світ народився. Закінчив вечірню школу. Вступив на заочне відділення в лісотехнічний інститут у Донецьку.

Як ви у 1991-му зустріли звістку про незалежність України?

У 1991 році я був у Броварах, де мешкав із 1975 року. Вступив у Рух, був заступником Броварського міськрайонного осередку. 24 серпня не стало для мене несподіванкою. Я дуже довго чекав такої події.

Ви шкодуєте, що ваша доля виявилася такою складною?

Ні, не шкодую. Я не знаю, ким би я був, якби не така доля. Може, в тому молосі, який ішов, став би однією з моральних жертв. А так я був патріотом і залишився ним, загартувався. Я в душі був налаштований на свободу, як міг, сприяв її наближенню.

Розмовляла Ярослава МУЗИЧЕНКО

ДУХОВНЕ

У МОЛИТВІ – СПАСІННЯ

Кожна людина, кожна нація і весь матеріальний світ і закони, які діють в ньому, створені Господом Богом. Духовні закони людина одержала від Творця. Це закони любові й правди. Українці здобули цілковиту волю у віросповіданні двадцять років тому. Та, на жаль, більшість із нас не скористалися з цього, і не стали на шлях любові й правди, не стали практикуючими християнами.

Вважаючи себе християнами, ми не дотримуємося Божих законів, а також не присутні на Святій Літургії в неділі й свята, а якщо й присутні, то часто залишаємося літеплими. Для надолуження за порушення Божих законів потрібна молитва, потрібно багато молитися.

Тричі Ісус Христос Син Божий з'являвся мені. Вперше я звернувся до Ісуса з запитанням, чому Україна не може вийти з кризи, не може стати цивілізованою державою. «Тому, що ви маловірні християни!», – відповів мені Син Божий. Через рік я запитав у Нього те саме. І відповідь була така ж. А втретє побачив Ісуса у церкві під час Служби Божої. «Моліться! Плачте, ридайте, бо горе вам буде, християни! Я дав вам Україну, а ви її втрачаєте. Моліться!..»

Молитва – це свята енергія для життя держави, народу й тих, хто молиться. Без неї завмирає життя. Нам, українцям, бракує молитви і добрих справ. Щоб наш народ був збережений від горя й печалі, потрібно відвернутися від гріхів, молитися, прославляти Ісуса Христа. Потрібно, щоб у кожній церкві села й міста щоранку священик відправляв Святу Літургію, не залежно від кількості присутніх, на прославу Господа Бога в намірі добра для України.

По можливості служити вечірні молебні й відмовляти вервицю. І щоб Уряд починав роботу з молитви. Молитися, як молився митрополит Андрій: щоб випросити нам великих святих, героїв християнської любові, щоб Бог нам дав добрих батьків і матерів, які б вели нащадків дорогою християнської мудрості й справедливості, виховали дітей у Божому страсі, любові до свого народу і до свого ближнього.

Потрібно, щоб до молитов у Божих храмах долучилися ангельські голоси дітей у школах. Якщо школа не була освячена, освятити, щоб у кожному класі було Розп'яття, щоб щодня перед першим уроком діти молилися «Отче наш» і «Богородице Діво». Перед першим уроком кожної чверті і по закінченні чверті (а якщо можна частіше) співали «Боже Великий Єдиний». Про велику силу молитви свідчать факти з історії.

Свого часу, коли татари напали на монастир в Уневі, завдяки молитві до Матері Божої, відступили. У XVII столітті турки приступили, щоб знищити монастир в Почаєві й забрати людей у неволю. Завдяки молитві з'явилася Матір Божа, і кулі, якими турки обстрілювали монастир, поверталися до них, і в страсі нападники відступили. Подібне сталося і в Теребовлі...

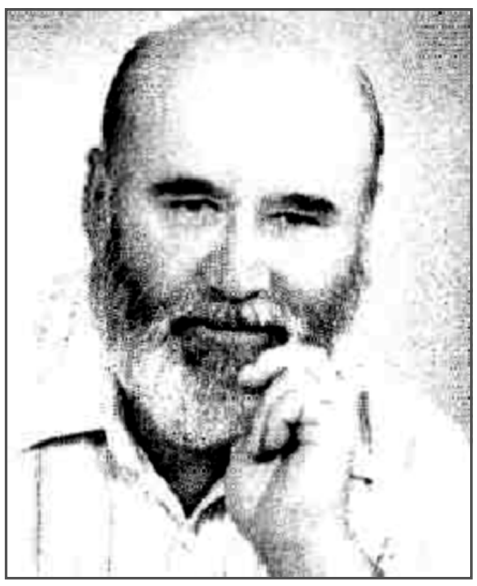
Нехай «Просвіта» й релігійні організації звернуться до пастирів Церков і керівників шкіл, щоб запровадити молитви як нову традицію задля пробудження українського народу.

Іван МОВЧАН,
лікар, с. Насташине Галицького району

ЮВІЛЕЇ

Минулої неділі в Народному домі «Просвіта» громадськість вшановувала у часі поважного ювілею сина Гуцульщини – уродженця Березова Середнього Миколу Симчича – фізика, кандидата фізико-математичних наук, члена НСПУ та НСЖУ, автора понад 20 наукових праць з фізики і дев'яти художніх і художньо-документальних книг, лауреата обласної журналістської премії ім. Богдана Бойка, учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС І категорії.

На урочистість зібралися колеґи по письменницькому цеху, побратими-чорнобильці, земляки-безревічани і, зрозуміло, шанувальники творчості Миколи Симчича. Щире слово про земляка й друга по ОУН мовив кандидат філологічних наук Микола Сулятицький (він і вів цю урочистість). А потім щирі зізнання у пошанівок ювіляра мовили й ґратулювали многая і благая літ син відомого артиста Василя Симчича – актор Зиновій Симчич, березівчанка, доцент Прикарпатського університету Марія Ігнатюк, голова обласної письменницької організації Євген Баран і колеґи-письменники Степан Процюк, Ярослав Ткачівський, Іван Гаврилович, голова обласної спілки «Чорнобиль» поет і письменник Нестор Мартинець і ще чимало друзів, товаришів, шанувальників творчого таланту Миколи Симчича. І кожний виступ-вітання перемежовувався піснею юних і зрілих обдарувань, як-то Юлії Мартинець, лауреата багатьох конкурсів Оксани Свирки, Руслани Денеги відомого хору «Заграва». І дух приязні, щирості ще довго не відпускав учасників академії, які продовжували спілкуватись і по її завершенні. Ми ж коротко подаємо вітальне слово, виголошене другом Миколою Сулятицьким.

СИН РОДУ ГУЦУЛЬСЬКОГО

Поетичне слово прийшло до Миколи Симчича невимушено, навіть грайливо, коли ще навчався в Середньоберезівській школі, яку закінчив із золотою медаллю. Але справжню вагу й відповідальність цього слова допоміг збагнути юному поетові-початківцю досвідчений і тоді вже відомий поет і журналіст Тарас Мельничук. Але після першого арешту Тараса Мельничука Микола зробив життєвий вибір на користь фізики, якою захоплювався з дитячих літ, і вступив на фізичний факультет Львівського університету. Чи була це втеча від поезії, чи прагматичний вибір – важко стверджувати, але сталося так, як сталось. У студентську пору Микола надрукував у Львові кілька добірок віршів, перші оповідання й новели, пройняті чарами старовинного Львова.

А потім була служба в армії: через напружену ситуацію у зв'язку з подіями в Чилі тоді «загрєблі под рємєнь» майже весь випуск фізфаку ЛДУ. Микола добре знав стару істину: коли гримить зброя, музи мовчать. Але всупереч логіці суворої військової служби у командира взводу зенітної артилерії старшого лейтенанта Миколи Симчича навіть у короткі п'ятихвилинні перерви між бойовими стрільбами народжувались рядки: «Вже маю йти. Лиш трави проводжають... Там, де ревуть гармати край ріки, тих п'ять хвилин я в серце заряджаю, щоб вистрілити віршем у віки...» («Перерва, літо»).

Після служби в армії Микола Симчич працював кореспондентом Рівненської обласної молодіжної газети «Зміна», а коли з'явилась вакансія у Рівненському педагогічному інституті, перейшов на роботу за фахом викладача і наукового співробітника. Однак зв'язки з літературою не поривав і як поет навіть був удостоєний на Рівненщині звання лауреата обласної літературної премії.

Висока професійна і громадянська свідомість покликали Миколу Симчича навесні 1986 року в чорнобильську «нуклідну біду», і він став добровольцем у рядах ліквідаторів катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Уже в 1987 році Микола відчув на своєму здоров'ї, що таке «мирний атом» і за порадою лікарів переїхав на рідне Прикарпаття, у більш сприятливі кліматичні умови. Наукова робота в Івано-Франківському інституті нафти і газу та на ВО «Родон» відкривали заманливі перспективи наукового зростання. Збирав матеріал для докторської дисертації (кандидатську з питань технології виготовлення і застосування мембранних модуляторів світла на базі напівпровідникових матриць захистив ще 1983 року після річної аспірантури при Львівському держуніверситеті). Але змінились обставини: разом із національним пробудженням відбувалось кероване з союзних верхів руйнацьке згортання промислових та наукових потужностей. Висококласних спеціалістів звільняли з роботи, кидали в обійми закордонного заробітчанства й злиденного виживання. Закрився і потужний «Родон», закрилась і науково-дослідна тематика, яку розробляв Микола Симчич. Довелося знову «втікати»... від фізики до... журналістської праці в газеті «Українське слово», редакція якої перебазувалась із Парижа до Львова, а згодом – до Києва. Семирічний період праці в «Українському слові» Микола вважає чи не найпродуктивнішим періодом свого життя, бо ж працювалося-творилося для розбудови й утвердження Української держави та української нації.

Так, Микола Симчич поспішає жити і творити, бо намагається якомога повніше реалізувати даний Богом талант. Його творчий доробок поповнився ще однією книгою – «Під стягом Лева» із передмовою лікаря, літератора й енциклопедиста з Чикаґо (США) Миколиного давнього друга, теж вихідця з Гуцульщини, Іллі Романа Ткачука, який, до речі, спонсорував видання переважної більшості Миколиних книг. І нині Микола Симчич – громадсько і політично активний. Він щиро вболіває за незавидну долю держави й українців, словом і ділом у міру своїх сил утверджує національну справу. І свої болі, переживання, надії закарбував у новій поетичній книзі «Політок». Отож з роси і води, многая і благая творчих літ.

ТАЛАНТИ

НА ПІСЕННОМУ РОЗКРИЛЛІ

Для Михайла Моріса студія для обдарованих дітей «Соколята» Бориса Данилишина стала першим щаблем до його пісенно-виконавського сходження. Саме перша пісня «Маленьке гуцулятко», яку для нього написав учитель, стала першим хітом на радіо, концертах і кліпом на телебаченні. З нею він здобув і свою першу перемогу («майбутня зірка української естради») на Міжнародному фестивалі «На хвилях Світязя», вона ввійшла до першого диска «Пісенні вітрила».

Потім були перемоги на «Карпатських соловейках», на конкурсі ім. В. Івасюка, де хлопчик унікально передав енерґетику композитора в піснях «У долі своя весна», «Дві скрипки». Ці пісні йому допомогла вивчити соратниця вчителя Світлана Гричко, яка співала в знаменитому ансамблі «Смерічки», особисто знала Володимира Івасюка, Назарія Яремчука, Левка Дутківського.

Михайлик виступав на багатьох концертних майданчиках області, а скільки його пісень пам'ятає рідний зал «Просвіти». І школа № 7 його поруч, а всі шкільні заходи відбуваються в Народному домі «Просвіта». Хлопця помітили на дитячому «Слов'янському базарі». Після цього йому написав пісню Анатолій Матвійчук. Потім Михайлик взяв участь у Міжнародному фестивалі «Діти сонця», відтак – знову участь у конкурсі «На хвилях Світязя», на якому в своїй номінації він здобув ІІ місце. Згодом переміг у телеконкурсі «Крок до зірок», на якому пісня Степана Галябарди «Не хочу грати у війну» зворушила всіх.

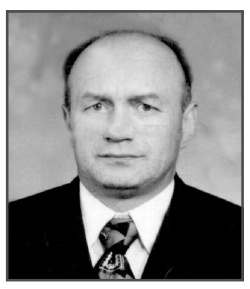
На звіті області в Києві Михайлик виконав пісню В. Івасюка «Расскажи, ветеран» і зал підвівся з поваги до автора й виконавця. Після цього знову вийшов новий альбом «Я – тореадор». З'явилися нові пісні, за які хлопчина вдячний усім авторам та аранжувальникам: Ігореві Юзюку, Олександрові Уницькому, Левкові Боднару, Володимирові Домшинському, вчителям музики ДМШ № 2, вчителям вокалу Михайлові Стефанюку і, звичайно, першому вчителеві Борису Володимировичу Данилишину, добру пам'ять про якого Михайло зберігатиме все життя.

Розпочався новий навчальний рік, позаду вже дев'ять класів, закінчена музична школа, переспівано чимало пісень, а попереду – плани й крокування до здійснення дитячої мрії стати професійним співаком, творити пісні й нести їх до людей. Зміцнілий голос із прекрасним тенорово-баритоновим тембральним звучанням, артистичність і душевність співака викликає симпатію і підтримку публіки. Михайлик починає новий етап пісенного сходження – готує нові пісні Володимира Куртяка, Світлани Гричко, Володимира Івасюка. До речі, на концерті, присвяченому 100-річчю Марка Боєслава (Михайла Дяченка) в Народному домі «Просвіта», Михайлик співатиме пісню «Крути» (муз. С. Гричко), написану на вірш поета. Має запрошення на Міжнародні фестивалі «Пісні моря», «Нова хвиля». Хлопчик працює, як бджілка, засвоюючи всі уроки фахівців, прислуховуючись до порад, гартує здоров'я, бо так, окрилений мрією, може досягти творчих висот.

Любов ЗОРІНА

Від редакції: Михайло Моріс не лише співає, а й сам пробує себе на поетичній ниві. Пропонуємо увазі читачів його вірш, присвячений своєму вчителю.

ПАМ'ЯТІ МЕЧИСЛАВА НЕЙМАНА

Минуло сорок днів як відійшов у вічність Мечислав Нейман – невтомний трудівник і правдолюб, щирий український патріот, гідний християнин. Він народився 17 липня 1933 року в с. Топільниця Старосамбірського району на Львівщині. Батько був польського походження, а мати – українка з родини Волянських. Хоч Мечислав мав польське ім'я, але, дай Боже, щоб усі ми були такими відданими українцями, як він!

Здобувши у ФЗО спеціальність слюсаря, від 1958 року і до пенсії працював на приладобудівному заводі в Станіславі (тепер – Івано-Франківськ). Закінчив середню школу і Дрогобицький механічний технікум заочно в 1962 році. Маючи золоті руки, здобув визнання і став одним із найкращих інструментальників на заводі. В останній час працював інженером-технологом інструментального цеху.

У похмуру пору гонінь на інакодумців не боявся підтримувати з ними зв'язки, допомагав репресованим. Під час національного відродження серед перших став у лави Товариства української мови, громадсько-політичного Руху, а невдовзі – Української народної партії. Його можна було постійно бачити на мітингах, культурно-національних заходах. Раз у раз його призначали членом, а частіше головою виборчих комісій під час виборів різних рівнів. Його спокійне, виважене слово багато значило для молодших колеґ. Був пан Мечислав людиною, яка спокійно, без розрахунку на винагороду, без пафосу робить свою глибоко корисну справу.

Разом із дружиною Юлією, інженером-хіміком, випускницею Львівського університету Мечислав виховав двох чудових синів Андрія і Олександра, які здобули високу освіту, досягли успіхів у житті, порадували дідуся чотирма внуками. Андрій – особлива гордість батьків, онколог у відомій клініці в Києві. Олександр закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу, працює конструктором у галузі приладобудування.

Хай Господь оселить душу покійного, де всі святі і праведники спочивають. Хай українська земля, яку він так любив, буде йому пухом! Вічна йому пам'ять!

Друзі й однопартійці
П. Арсенич, М. Головатий, М. Білейчук, М. Слєпко, М. Путько, С. Ґеник

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО...

БОРИСОВІ ДАНИЛИШИНУ

Звучить музичний феєрверк:
Всі інструменти грають,
І під цей акомпанемент
Немов Орфей співаю.
А як тоді пручався я,
Щоб гами не співати,
Бо думав, що уже співак –
Не треба научатись.
О Вчитель музики ти мій,
Мене ти вчив співати.
Це ти настроїв голос мій,
Щоб міг він так звучати.
Твоя наука дала плід,
Вже є помітні результати.
Мене прийма пісенний світ,
І я люблю співати.
Тепер в октавах всіх,
Як птах, можу літати.
Тобі я вдячний, Вчитель мій!
Тебе я буду пам'ятати.